

A Lélek szülötte

"Bizony mondom nektek, ha nem születnétek újjá, nem láthatjátok az Isten országát." - János 3:3.

A "Lélektől született" címet és a nyitó versünkben szereplő "újjászületett" kifejezést a keresztények már régóta használják azoknak a jelenlegi állapotára, akik elfogadták Jézus Krisztust személyes Megváltójuknak. Sokan azt is hiszik, hogy azok, akik külsőleg ezt az állítást teszik, haláluk után garantáltan mennyei jutalmat kapnak, és a kudarcnak alig vagy egyáltalán nincs esélye, függetlenül a jelenlegi életvitelüktől. Bármennyire is kritikusan fontosnak kellene lennie ezeknek az állításoknak, meglepő, hogy viszonylag kevés keresztény igyekszik megérteni minden egyéb részletet azzal kapcsolatban, hogy mit jelent "a Lélektől születni" vagy "újjászületni".

A szövegünkben szereplő szavakat Jézus Nikodémushoz, egy farizeushoz intézte, aki éjszaka kereste fel a Mestert, hogy többet tudjon meg róla és a tanításairól. (János 3:1,2) Jézus Nikodémushoz

intézett szavai Isten tervének egy fontos jellemzőjére hívják fel a figyelmet, amelyet a Szentlélek, vagyis Isten ereje valósít meg. Az isteni elrendezésnek ez a vonása az, hogy azoknak, akik Krisztussal együtt akarnak élni és uralkodni az ő Atyjának országában, amely a föld minden családját megáldja, előbb "újjá kell születniük" egy új életre. Jézus a szél láthatatlan erejét használta ennek az új életnek az egyik jellemzőjének illusztrálására: "Így van mindenki, aki a Lélektől születik." 8. vers.

Nikodémus nem értette, mit ért Jézus azon, hogy a Lélektől való születés alatt. Azt kérdezte: "Hogyan születhet meg az ember, ha már megöregedett, bemehet-e másodszor is az anyja méhébe, és megszülethet-e?" (4. vers). Jézus megmagyarázta: "Ami testből születik, az test, ami pedig Lélekből születik, az lélek". (6. vers) Kétséges, hogy Nikodémus megértette-e ezt a magyarázatot. Azt azonban közvetíti, hogy a születés gondolata az új élettel kapcsolatban, amelyről Jézus beszél, csak szimbolikus értelemben használatos. Nem arról van szó, ahogyan Nikodémus sugallta, hogy az ember újra belép az anya méhébe, hogy a szó szoros értelmében másodszor is megszülessen.

Itt is, mint oly gyakran a Bibliában, egy szófordulatot használnak, hogy segítsenek megérteni egy nagy

igazságot. A születés szó azonnal egy új élet gondolatát idézi fel bennünk. Jézus azt mondja, hogy a Szentlélek ereje által egyeseknek újjászületést kell átélniük, ami egyszerűen azt jelenti, hogy új életre kell jutniuk. Ez egy olyan élet lenne, amely annyira különbözik a "testből születettekétől", hogy akik ebbe születnek bele, láthatatlanok és hatalmasak lesznek. Mivel ezek a Szentlélek, vagyis Isten ereje által születnek, Isten szellemi gyermekeivé válnak. 1 János 3:2

Bár a Lélek születése nem jelenti azt, hogy az újjászületéshez szó szerint be kell lépni az anya méhébe, a metaforát az Újszövetség különböző írói igen részletesen alkalmazzák, amikor a Szentlélek munkájának erre az aspektusára utalnak az Úr felszentelt hívők szívében és életében. Sajnos, a Biblia egyes fordításai a legtöbb esetben nem mutatják be világosan, hogy a szerzőknek mi járt a fejükben. Ez ahhoz a téves nézethez vezetett, hogy valaki születhet a Lélektől, miközben még mindig testben van. Ebből a tévedésből származik az a kifejezés, hogy "újjászületett keresztények".

Az újszövetségi időkben beszélt görög nyelvben csak egyetlen szó van a nemzés és a születés leírására. Ez a szó a "gennao". Ezért amikor Jézus

és az apostolok használják, a szövegkörnyezet alapján kell eldönteni, hogy a nemzésre vagy a születésre utal-e a , vagy pedig bizonyos esetekben az új élet életre hívásának teljes folyamatát értik alatta.

Ez a görög "gennao" szó a Máté 1:1-16-ban szerepel, ahol Jézus genealógiája olvasható. "Ábrahám nemzette Izsákot, Izsák pedig Jákobot, Jákob pedig Júdást és testvéreit" - áll a feljegyzésben. A "nemzett" szót harminckilenc alkalommal használják ebben a beszámolóban, és minden esetben helyesen fordítják nemzettnek. Nyilvánvaló, hogy ebben az esetben a begat a helyes fordítás. Milyen furcsán hangzana, és milyen valótlan lenne azt mondani, hogy "Ábrahám szülte Izsákot"! Ez a szentírási példa rámutat arra a tényre, hogy a természetes emberi világban a férfi biztosítja a nemzést, és a nő szül. Mindkettőre szükség van ahhoz, hogy egy új élet elkezdődjön.

Egy másik példában a görög "gennao" szó kétszer szerepel, és ugyanabban a versben "született" és "nemzett" szóval is fordítják. A szöveg így szól: "Tudjuk, hogy aki Istentől született, az nem vétkezik; aki pedig Istentől nemzett, az megtartja magát, és a gonosz nem érinti meg őt". (1János 5:18) A következetesség érdekében a fordítóknak mindkét

esetben a "nemzett" szót kellett volna használniuk. Az egyetlen nyilvánvaló ok, amiért ezt nem tették, úgy tűnik, az a vágy volt, hogy a fordítás frazeológiája kevésbé ismétlődjön.

Született most-született a feltámadásban

Ha a születés metafora teljes jelentését vizsgáljuk, arra a következtetésre kell jutnunk, hogy ahhoz, hogy megszülessünk, előbb nemzettnek kell lennünk. Más szóval, amikor egy új életet akarunk életre hívni, akkor először is meg kell történnie a nemzésnek, majd a várandósság időszakának, amely alatt az embrió táplálkozik és fejlődik, és így felkészül a megfelelő időben történő megszületésre. Így mutatja be nekünk a Szentlélek kettős munkáját a Szentírás. Amikor Jézus azt mondta Nikodémusnak: "Újjá kell születnetek", a Szentlélek befejezett munkájáról beszélt, amely a feltámadásban új és magasabb rendű életet ad azoknak, akik teljes mértékben Isten akaratának teljesítésére szentelik magukat. A Nikodémusnak adott rövid leckében Jézus nem ment bele a részletekbe, hogy megmutassa, hogy mielőtt bárki a Szellemtől születne, előbb a Szellemtől kell megszületnie. Az Újszövetségben azonban máshol világosan kifejtik ezeket a részleteket.

Azt olvassuk: "Az ő [a Mennyei Atya] saját akaratából nemzett minket az igazság igéjével, hogy teremtményei első gyümölcseivé váljunk." (Jakab 1:18) Ez egy fontos szöveg, mert nemcsak azt mutatja meg, hogy a nemzés nem testi, hanem a keresztény ember szívében és elméjében történik, hanem azt is, hogy ez Isten akaratából történik "az igazság igéjével". Az 1Péter 1:23-ban ugyanezt az információt kapjuk. Itt ezt olvassuk: "újjászületve ["gennao"], nem romlandó magból, hanem romolhatatlanból, az Istennek igéje által, amely él és megmarad örökké". Itt a "gennao"-t helyesebb lenne "nemzettnek" fordítani.

Milyen világosan kifejezi ez a nemzés gondolatát, hiszen Péter a "magra" utal. A nemzés természetes folyamatában a nemzés az, ami a mag által valósul meg, nem pedig a születés. Az apostol tehát itt az új élet kezdetére, vagyis nemzésére utal, nem pedig annak a születésben való kiteljesedésére. A nemzés magja, mondja, "Isten igéje".

Megtanultuk, hogy a Szentírásban Isten minden szava Lélek által ihletett. Az ószövetségi prófeciákat a régi idők szent emberei írták, mivel "a Szentlélek ihlette őket". (2Péter 1:21) Jézus minden tanítása a Szentlélek általi megvilágosítás közvetlen eredménye. Ugyanez igaz az apostoli írásokra is.

Amikor Jézus a Szentlélek eljövetelére utalt, azt "az igazság Lelkének" nevezte. (János 15:26; 16:13) Világos tehát, hogy az Igazság Igéje által nemzettek lenni azt jelenti, hogy az ember a Szentlélek által nemzett.

Ez egy fontos tény, és ha világosan megértjük, az segít megóvni bennünket attól a felfogástól, amelyet sok keresztény vall, akik azt hiszik, hogy a Szentlélek közvetlenül belép a hívők életébe, megtisztítja őket minden bűntől, és lehetetlenné teszi, hogy valaha is kegyelemből elbukjanak. Ez a téves nézet vezet ahhoz a téves felvetéshez, hogy "ha egyszer kegyelemben vagy, mindig kegyelemben maradsz".

Jakab és Péter az igazi gondolatot adja nekünk. Arról van szó, hogy az Igazság Igéje által új élet kezdődik a hívő elméjében és szívében. Nem azt jelentené ez tehát, hogy mindenki, aki Isten Igéjét olvassa, a Szentlélek által nemzetté válik? Egyáltalán nem. Nézzük tovább a metaforát. Minden feltételnek megfelelőnek kell lennie a mag befogadásához, hogy a nemzés megtörténhessen. Így van ez a Lélek nemzésének esetében is. Sokan olvassák Isten Igéjét, akiknek elméje és szíve nem fogékony annak életadó igazságaira; és bár kaphatnak némi vigasztalást a lapjairól, és némi útmutatást, amely

segít eligazodni a mindennapi feladataikban, mégsem nemződnek új életre.

Teljes megadás

Az isteni akaratnak és Isten Igéjének szent impulzusainak való teljes átadás a szükséges feltétele annak, hogy valóban felkészüljünk a Szentlélek nemző erejének az Igazság Igéje általi befogadására. Isten szerepe ebben a csodálatos elrendezésben, amelynek révén néhányan elnyerik a halhatatlan életet az isteni síkon, az ő Szellemtől ihletett Igéjének - úgymond magjának - a rendelkezésre bocsátása volt. Isten tervének ez az aspektusa az ő gondolatainak a hívő gondolatai fölötti hatalma által valósul meg. A Teremtő még korlátlan hatalommal a kezében sem hatol be egy másik elméjébe, és nem kezdi meg egy új elme kifejlesztését az érintett akaratlagos befogadása nélkül.

Itt tükröződik Mennyei Atyánk egyik legcsodálatosabb tulajdonsága. Amikor Isten Lelke a vizek színén mozgott az eredeti teremtéssel és a föld emberi lakhatásra való előkészítésével kapcsolatban, az az ő hatalmának önkényes gyakorlása volt, de nem így van ez azok nemzésében, akiknek Krisztussal együtt kell élniük

és uralkodniuk. Ő gyakorolta hatalmát, hogy betöltse az Igét az ő gondolataival, amelyek kifejezik az ő akaratát ezekkel kapcsolatban, és biztosítja őket arról, hogy minden szükséges útmutatást és segítséget meg fognak kapni ahhoz, hogy megismerjék és teljesítsék az ő akaratát. Ezután megvárta, hogy az egyén, akit gondviselése az Igével kapcsolatba hozott, önként eldöntse, hogy teljes mértékben és teljesen alávetik-e magukat az ő akaratának, ahogyan azt a Szentlélek az Igén keresztül kifejezte, vagy sem.

Isten az ő drága Igéjében sok csodálatos ígéretet jegyzett fel a "dicsőségről, dicsőségről és halhatatlanságról". (Róma 2:7) Kinyilatkoztatta, hogy ezek által a "rendkívül nagy és drága ígéretek" által "az isteni természet részeseivé" válhatunk. (2Péter 1:4) A Szentlélek ihlette Jézust, hogy azt mondja: "Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek. ... Visszajövök, és magamhoz veszek benneteket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is". János 14:2,3

Ahogy Isten Igéjét tanulmányozzuk, ezek az ígéretek a figyelmünkbe kerülnek, és rájövünk, hogy milyen csodálatosak. Örülünk annak a dicsőséges rendelkezésnek is, amelyet Isten az emberiség világa számára tett, és amelyet Péter úgy ír le, mint

"helyreállítást", vagyis a földi élet helyreállítását. Örülünk annak a felismerésnek, hogy Isten minden szent prófétája a világ kezdete óta megjövendölte a "minden dolgok helyreállításának idejét", és várakozással tekintünk e földi ígéretek beteljesedése elé. ApCsel 3:20,21

Ahhoz azonban, hogy elérjük a Biblia mennyei ígéreteit, önátadásra és áldozatra van szükség. A mennyei szellemi születéshez vezető út "keskeny", nehéz út. (Máté 7:14) Jézus azt mondta: "Ha valaki utánam akar jönni [tanítványom akar lenni], tagadja meg magát, vegye fel keresztjét, és kövessen engem". (Máté 16:24) Emlékezzünk Pál apostol felszólítására is, hogy testünket "élő áldozatul" mutassuk be. (Róma 12:1) A mennyei elhívás e feltételei elsőre nehéznek tűnnek, mégis a hozzájuk kapcsolódó ígéretek szerint, ha hűségesek vagyunk, Krisztussal együtt élhetünk és uralkodhatunk, és vele együtt áldhatjuk meg a föld minden családját. Jelenések 20:4,6; 1Mózes 12:3; 22:18; Galata 3:8.

Azok számára, akik Isten mennyei isteni családjának részévé akarnak válni, és az eljövendő országában megáldani az emberiség többi részét, Isten nagy terve, ahogyan az Igében kinyilatkoztatott, tovább növeli isteni Építészének megbecsülését. Az Ő szeretete, amellyel Fiát adta, hogy az egész világ

megváltója és Megváltója legyen, egyre növekvő szeretetet vált ki belőlük. (János 3:16,17) Krisztus szeretete, amikor az emberiségért szenved és meghal, egyre mélyebbre és mélyebbre hatol a szívükbe. Ha ilyen nemes gondolatokat találunk a szívünkben, és ezek által gyakoroljuk magunkat, akkor Pál apostolhoz hasonlóan arra a következtetésre jutunk, hogy "többé nem [magunknak] kell élnünk", hanem Jézusnak és a szerető Mennyei Atyának, aki elküldte őt, hogy a világ Megváltója legyen. 2Korinthus 5:14,15

Miután eleget tettünk Isten meghívásának, hogy átadjuk magunkat neki, hogy az ő Lelke által ihletett Igéje irányítson minket, tudjuk, hogy a Szentírás ígéretei, amelyek azoknak szólnak, akik megfelelnek ennek a feltételnek, ránk is vonatkoznak. Azok a mennyei otthonra és az isteni természetre vonatkozó lelkesítő ígérek, ahelyett, hogy mint korábban, valami tőlünk független, Isten tervének csupán érdekes vonásaként tekintett dolog lennének, most életadó hatással lesznek az életünkre. Az Istennek való átadás révén a mag azonnal elkezd létrehozni az új élet reménységét. Istentől nemzettek vagyunk "az igazság igéje" által. Jakab 1:18

Az új élet csodája

Ahogy csak Isten képes fát teremteni, úgy minden élet is csoda, mivel véges elménk nem képes felfogni. Tanúi vagyunk egy újszülött csodájának, és ösztönösen felismerjük, hogy valójában nem a szülők adták az életet ennek a gyermeknek. Ők egyszerűen megfeleltek azoknak a feltételeknek, amelyeket Isten évezredekkel ezelőtt tervezett, hogy a Földet végül megtöltse az ő emberi teremtményeivel. (1Mózes 1:28). Sokkal magasabb szinten ez azokkal kapcsolatban is igaz, akiket Isten az Igazság szava által nemzett. Ez Isten legnagyobb csodái közé tartozik, amelyekben való közreműködés áldott kiváltságunk.

Egyes csodák szinte azonnal, mások hosszú idő alatt valósulnak meg. Amikor Jézus így szólította Márta és Mária halott testvérét: "Lázár, jöjj ki", és aki halott volt, "kijött", ez egy rövid idő alatt végbement csoda volt. (János 11:43,44) A teremtés csodája azonban, ahogyan az egész világegyetemben megmutatkozott, hosszú időperiódusokat vett igénybe a megvalósuláshoz. A Lélekhez jutás és a születés csodája szintén hosszú időre terjed ki.

Gondoljatok arra az időre, amelyet a nemzés magjának - vagyis Isten Igéjének - előkészítése

emészt fel. Isten Lelke csodálatos módon vezette a Biblia megírását. Évezredek ezreit vette igénybe, hogy így Isten gondolatait olyan módon rögzítsék, hogy azok az emberi elmébe és szívbe kerülhessenek, elgondolkodhassanak, és az olvasó választása szerint elfogadják vagy elutasítsák azokat. Isten közvetlenül is betölthette az ember elméjét a gondolataival, de honnan tudná bárki is, hogy azok Istentől származnak? Emellett milyen nyugtalanító lenne az ember számára, ha felfedezné, hogy az elméjét kényszerített gondolatokkal töltik meg, mint egy robotot. Milyen bölcsek Isten útjai! Isten csodatevő ereje működik az ember életkörülményeinek alakításában, hogy előkészítse a nemző mag elméjébe való belépést, de mindenkinek önként kell elfogadnia és cselekednie ezeket a dolgokat.

Csak akkor vesszük komolyan Isten Igéjét, ha felismerjük, hogy szükségünk van az isteni segítségre. Mennyei Atyánk végtelen bölcsességében és szeretetének gyengédségében pontosan tudja, hogy milyen tapasztalatok érintik meg a leghatékonyabban azoknak a szívét, akiket el akar hívni, hogy az elhívott odafigyeljen az ő Igéjére. A Szellem általi nemzésre való előkészítésnek ez a munkája csodálatos, ahogyan a nemzés magjának

előkészítése is Isten Szellemé által történt. Isten tervének eme vonásában Isten szerepének minden aspektusa csodás volt és az is, ahogyan minden újszülött gyermek születése is csodát jelent.

Azok esetében, akiket az Isten által e célból felülbírált életkörülmények tettek fogékonnyá, és akik tanulmányozták az Igét, és önként átadták életüket teljes mértékben az abban kifejezett isteni akarathoz, a Szellem nemzése bizonyosságot jelent. Mindazok, akikkel Isten így bánik, követelhetik a dicsőség, a tisztesség és a halhatatlanság ígéreteit, abban a biztos tudatban, hogy ha továbbra is hűségesek maradnak az Úrhoz, megkapják az "élet koronáját". Jelenések 2:10

A nemzés és a születés ábrájával összhangban a Szentírás feltárja, hogy amint az embrió új életet fejleszt, ezt is Isten Lelke végzi el az ő Igéje által. Új szellemi elménk Isten ígéreteiből táplálkozik. A szellemi növekedésnek, ha Istennek tetszik, az isteni képmásnak kell megfelelnie. Így Isten Lelke elősegíti a békesség, az öröm, a hosszútűrés és a szeretet keresztény gyümölcsének növekedését. (Galata 5:22,23; 2Péter 1:5-7) Pál gyönyörű leírást ad a Szentlélek e munkájáról, mondván: "Újuljatok meg elmétek lelkében; ... öltözzétek fel az új ént, amely

Isten képmására teremtetett igazságra és az igazság szentségére". Efézus 4:23,24

Amikor az új élet olyan szintre fejlődik, hogy készen áll a születésre, romlandó testünk a halálba megy, és az új élet születése a feltámadás révén valósul meg. (1Kor 15:53,54) Itt Isten Léleke, vagyis ereje tovább érvényesül. Pál erről a hatalmas hatalomról beszél, amelyet arra használt, hogy feltámassza Jézust a halálból, vagy, hogy az általunk tárgyalt szimbólumot használjuk, hogy a Lélek általi születését előidézzék. Beszél "Isten hatalmának hihetetlen nagyságáról számunkra, akik hiszünk neki. Ez ugyanaz a hatalmas hatalom, amely feltámasztotta Krisztust a halálból, és a mennyei birodalmakban Isten jobbán, a dicsőség helyére ültette őt". Efézus 1:19,20

Amikor Nikodémushoz beszélt, Jézus a székletet használta, hogy segítsen szemléltetni azoknak néhány jellemzőjét, akik a feltámadásban a Lélektől születnek. (János 3:8) A szél egyszerre láthatatlan és hatalmas. Ilyenek lesznek mindazok, akiket először a Lélek az Igazság Igéje által nemzett, és akik az Igéből táplálkozva tovább fejlődnek, amíg készen nem állnak arra, hogy "a szentek örökségének részesei legyenek". (Kolossé 1:12) Az isteni hatalom fogja ezeket a mennyei életre

felmagasztalni. Mennyei, vagyis mennyei testet kapnak - romolhatatlan és halhatatlan -. 1 Korinthus 15:40-44,53-58.

Az ádami fajból nem mindenki, aki Krisztus vére által megváltatik, fog ily módon mennyei lényekként újjászületni. Jézus nem azt mondta Nikodémusnak, hogy újjá kell születni ahhoz, hogy újra élhessünk. Azt mondta, hogy újjá kell születni ahhoz, hogy valaki meglássa az Isten országát, amely a mennyben van. (János 3:3; Máté 4:17.) Az utalás tehát azokra vonatkozik, akik Jézussal együtt mennyei uralkodóként lesznek az ő Atyjának régóta megígért országában. Minden királyságban vagy kormányzatban vannak az uralkodók és az alattvalók. Jézus és a jelen kor igaz tanítványai lesznek az uralkodók Isten országában. Ezek akkor fognak újjászületni. Jézus volt az első, aki megtapasztalta ezt a nagy változást az életnek az emberiből szellemivé válását. Az ő tanítványai, az ő igaz egyháza a korszak végén az "első feltámadásban" tapasztalják meg ezt az újjászületést. (Jelenések 20:5,6) Akkor Isten ígéretei a helyreállított emberi életről, vagyis a helyreállított emberi életről, a mennyből kiáradnak a föld minden családjára. János 3:14-17; Jelenések 21:2-5.

Káin és Ábel áldozatai

Kulcsversek: Az Úr megkérdezte Káintól: "Miért haragszol ennyire?". Miért nézel ilyen levertnek? Elfogadnak, ha azt teszed, ami helyes. De ha nem vagy hajlandó azt tenni, ami helyes, akkor vigyázz! A bűn ott gubbaszt az ajtóban, és alig várja, hogy uralkodjon rajtad." - 1Mózes 4:6,7.

***Válogatott Szentírás:
1Mózes 4:1-25***

A féltékenység a bukott emberiségben már fajunk kezdete óta felütötte csúnya fejét. A Káin és Ábel történetében kibontakozó nagy erkölcsi dráma mindenki számára mélyen tanulságos. A tanulságok átgondolása elősegíti és megerősíti az igaz életet. Kulcsverseink a történet tanításának lényegére összpontosítanak. Káin volt Ádám és Éva elsőszülöttje. Szülei kétségtelenül izgatottak és el voltak ragadtatva Isten nemzési ajándékának eredményétől. Hamarosan azonban Ádámnak és Évának született egy másik fia, Ábel. Káinnak most

már a volt konkurenciája a szülői szeretetért és figyelemért. Ez lehetett az egyik kezdeti oka annak, hogy féltékeny volt Ábelre.

A Szentírás megjegyzi, hogy Ábel juhokat tartott, Káin pedig a földet művelte. Idővel Káin áldozatot mutatott be a föld terméséből az Úrnak. Ő volt az első azon a napon, aki áldozott az Úrnak. Nagy elégedettséget érezhetett áldozatának elsőségében. Ábel ezután mutatta be áldozatát az Úrnak. Ábel a nyája elsőszülöttjét és annak zsírját áldozta fel. Az Úr tisztelte Ábelt és áldozatát is; Káint és áldozatát nem. A személyes sértés és az áldozatának elutasítása miatt feldühödött Káin arca elborult.

Ábel áldozatát nem csupán azért fogadták el Káinéval szemben, mert az állatáldozat volt, és nem "a föld gyümölcse". Nyilvánvalóan gabonát, olajat és bort áldoztak Izrael sátoros elrendezésében, és ezek elfogadhatóak voltak Isten számára. Káint és áldozatát azért utasították el, mert Ábel igaz volt, ő pedig nem. A féltékenység égett Káin szívében, ami arra késztette, hogy gyűlölje a testvérét. Tudjuk, hogy a testvéri szeretet elengedhetetlen az istenfélő élethez: "Mert ez az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást, ne úgy, mint Káin, aki a gonoszok közül való volt, és megölte testvérét. És miért ölte meg őt? Mert az ő

cselekedetei gonoszak voltak, testvérének pedig igazak". 1János 3:11,12

Így válik nyilvánvalóvá, hogy az Úr miért utasította el Káint - a gonoszhoz tartozott"! Művei gonoszak voltak. Az Úr azonban, aki mindig irgalmas volt, bátorítást adott Káinnak, mondván: "Miért haragszol? Miért vagy olyan levert? Elfogadnak, ha azt teszed, ami helyes De ha nem vagy hajlandó azt tenni, ami helyes, akkor vigyázz! A bűn ott guggol az ajtóban, és alig várja, hogy irányítson téged. De neked kell leigáznod, és úrrá kell lenned rajta." 1Mózes 4:6,7

Mindannyiunknak hasznára válna az Úr Káinra vonatkozó útmutatása. A bűn az ajtóban áll. Olyan közel van mindannyiunkhoz, de uralkodnunk kell rajta! Ellen kell állnunk neki az élet minden pillanatában. Ahogy az apostol tanítása a Zsidókhöz írt levélben tanácsolja a keresztény embereknek: "vessünk el mindent, ami akadályoz, és a bűnt, ami oly könnyen behálózza. És fussuk kitartóan a számunkra kijelölt versenyt, szemünket Jézusra, a hit úttörőjére és tökéletesítőjére szegezve. ...Gondoljatok rá, aki elviselte a bűnösök ilyen ellenállását, hogy ne fáradjatok el és ne veszítsétek el a bátorságotokat. A bűn elleni harcokban még

nem állatok ellen addig a pontig, hogy vért
ontanak." Zsidókhoz írt levél 12:1-4